

[Vesterager.]

Landstinget med alle fire Parti-ers Stemmer. Lovforslaget blev her i Folketinget ved tredje Behandling af Venstre stemplet som en særdeles slet Lov; nu anbefales det til Vedtagelse. Man maa jo sige her-til, at Landstinget har en meget heldig Haand til en Gang imellem at løse vigtige og vanskelige Spørgsmaal. Det styrker vel nærmest Landstingets Stilling, og det kan jeg fra mit Standpunkt ikke have noget imod. Men jeg synes alligevel, at dette høje Ting en Gang imellem kunde skyldes sig selv det Hensyn i nogen Maade at afslutte Arbejdet, naar vi har gjort hele det forberedende Arbejde. Men Venstre i Folketinget vilde ikke paa nogen Maade være med til Vedtagelsen her. Nu kan man naturligvis fra den Side, som det ogsaa er Tilfældet her i Dag, fremhæve, at der er gennemført betydelige Ændringer i det andet høje Ting. Og hvis det, der her er opnaaet, for Fremtiden skal være en Maalestok for det, som Venstre ved forskellige Forhandlinger vil kalde betydelige Indrømmelser, har jeg ikke noget imod det. Thi saa kan man nok ved Lejlighed maale nogle „betydelige Indrømmelser“ af til Venstre; uden at Lovforslagernes praktiske Betydning egentlig kommer til at lide derunder.

Det, der altsaa er sket i det andet høje Ting, er en Ændring i § 4, nemlig med Hensyn til Optagelsesprøven. Det var jo Venstres Mening her, at den skulde lettes, og den skulde især lettes for „Manden fra Ploven“, som det saa smukt hed. Nu er det saadan, at i den gældende Seminarielov er der ikke fastsat noget med Hensyn til Optagelsesprøven. Det er alt sammen fastsat ved Bekendtgørelser, og den sidste Bekendtgørelse, vi har, er den af 7. Marts 1928. Selve Seminarieloven af 30. Marts 1894 bestemte ikke noget med Hensyn til Optagelseskravene, men det er jo en almindelig Antagelse i alle Seminariekredse og alle Lærerkredse, at Bekendtgørelsen af 7. Marts var umaadelig streng. Nu ophøjes denne Bekendtgørelse til Lov. Det bliver de Krav, der der er stillet, der bliver lovfæstet; og jeg tror absolut ikke, det bliver nogen Lettelse for dem, der skal ind paa Seminarierne. Seminarierne har jo den Opfattelse — og sikkert ikke med Urette —, at det var den daværende Undervisningsministers Mening med disse skrappe Bestemmelser at hemme Tilgangen til Seminarierne ved at møde med stærke Krav ved Indgangen. Jeg er derfor noget betænkelig ved, at man i det andet høje

Ting er gaaet saa stærkt ind for disse Krav, at man ophøjer disse Bestemmelser til Lov. Jeg tror ikke, at det vil betyde en Lempelse af det, som vi havde vedtaget her i Folketinget. Jeg tror tværtimod, at det snarere vil være en Skærpelse. Jeg er selvfølgelig klar over, at de Timer, som skulde gaa med til praktiske Øvelser, falder bort; og der bliver derfor noget mere Tid til Læsning. Og jeg er selvfølgelig heller ikke blind for, at man ikke skal eksaminere i Sprog til Optagelsesprøven efter den nu i Landstinget vedtagne Bestemmelse. Men hvad det sidste angaar, tror jeg ikke, det vil faa nogen særlig praktisk Betydning. Jeg er tværtimod tilbøjelig til at tro, at det vil virke ansporende for de unge til at gaa til Eksamensskolerne. Thi denne Dør, som der blev talt saa meget om her, der blev aabnet for Eksamensskolerne, bliver ved at staa aaben, og de kan komme ind ved Imødekommenhed fra Seminarierne og Ministeren, og saa vil de langt hellere prøve dette og kan maaske ogsaa paa en vis Maade lettere ad den Vej komme ind paa Seminarierne end ved at gennemgaa Forberedelsesklassen og saa udsætte sig for den skarpe Optagelsesprøve. Jeg er tilbøjelig til at tro, at man ved denne Ændring har opnaaet lige det stik modsatte af det, man vilde, og for deres Vedkommende, som gaar i Forberedelsesklassen, er jeg overbevist om, at det vil komme til at betyde dette, at de alligevel kommer til at læse et Sprog. Eleverne vil selv kræve det, for de vil ikke være tilbage, naar de skal begynde i selve Seminarieklasserne, og Seminarielærerne, som ogsaa er Lærere ved Forberedelsesklassen, vil ønske det, fordi de gerne vil have saa ensartede Klasser som muligt. Altsaa, denne lille Begunstigelse, der her er indrømmet Eleverne, mener jeg, faar meget ringe Betydning, og jeg kan ikke tænke mig, at det i nogen Maade vil hverken standse Tilgangen fra Eksamensskolerne eller lette Adgangen til Seminarierne for dem, der kommer udefra. Men nu er vi, som sagt, blevet enige. Venstre har benyttet Mellemtiden til at rette de kraftigste Angreb paa de Konservative, fordi disse kunde stemme for Forslaget her i Folketinget, og ikke mindst har jeg været Genstand for en alvorlig Behandling i saa Henseende. Det skal jeg nu gerne skænke Venstre; det er jo ikke saa mærkeligt, at Mellemtiden har skullet bruges til noget, man skulde jo have Tid til at komme tilbage og komme til at stemme for det, som man i Virkeligheden gik saa voldsomt imod her i Folketinget.